

Cestou necestou

27.7. – 3.8. 2007

Družinky:

Domča & Pubertos :

Míša Neradová, Jáňa Procházková, Denda Rakušanová

Eda & Klackos :

Luboš Deraha- Derry, Paťa Čermák – Patricie, Martin Mühlfait

Lenka & Parta Toma a Jerryho :

Bety Poláčková, Tom Poláček, Patrik Čech - Jerry, Míra – Jára Hašek, Terka Koudelková

Vedení :

Kejmy, Sajtlinka < Eliška Chalupská, Julinka Chalupská, Rita, Buk
Eda, Domča, Leňa, Štěpka, Lišák

Mapa cesty necesty:

1.den: Jihlava → Borovinka → Zborná → Vysoký Kámen → Smrčná → Černý rybník

2. den: Černý rybník → V. Jeníkov → Mikulášov → Humpolec Plačkov → Humpolec

3. den: Humpolec → hrad Orlík

4. den: hrad Orlík → stezka Otokara Březiny → Rozkoš → hrad Orlík

5. den: hrad Orlík → Lipnice nad Sázavou → hrad Lipnice

6. den: hrad Lipnice → Haškovo muzeum → Lipnické lomy → Lipnický lom

7. den: Lipnický lom → podél Sázavy → Stvořidla → tábor na Sázavě

8. den: tábor na Sázavě → cesta na vlak → domůůůů....

Celkem cca 80km

Cestou necestou

27.7. – 3.8. 2007

1. den

Naše putování začalo na městském nádraží v Jihlavě, kde byl jako obvykle sraz. Počasí nám přálo a tak mohl začít náš putovní tábor, kterého se účastnilo 13 dětí a 7 vedoucích. Naše první krůčky vedly na Borovinku, do Zborné a dále na Vysoký kámen a do Smrčné, kde jsme se zastavili na nanuka a milé prodavačky z místního „supermarketu“ nám načepovaly vodu. Celou cestu jsme šly po modré a zelené turistické značce, která nás dovedla na místo, kde jsme rozbili naše první tábořiště, a to na louku u Černého rybníka. Všichni se těšili na koupání, takže ještě než se postavili stany, šlo se do vody. Po koupání se celé osazenstvo přesunulo na místo, kde měly stát stany. Každý postavil svůj příbytek a začala pohoda. V nohách jsme měli cca 14km, takže na první den docela slušný výkon. Každý si chtěl trochu odpočinout, ale i tak jsme se pustili do her. První věc byla, že si musel každý doběhnout pro své putovní tričko. Pak se Domčova družinka Pubertos vrhla na rozdělání ohně a uvaření čaje. Na večeri si každý opekl buřtu. Den se chýlil ke konci, pár odvážlivců si odskočilo k rybníku na noční koupání, zbytek usedl k ohýnku. Večer nám zpříjemňoval Kejmy s kytarou. Naš první den začal skvěle a ještě lépe skončil, prckové zalezli do svých stanů a velcí neodolali noční obloze a zůstali spát pod širákem. V nohách měli všichni cca 14km a usínali s očekáváním druhého putovního dne...

2.den

Druhý den nás probudilo sluníčko, které pomalu sušilo spacáky těch, kteří spali pod širákem. Někoho trochu bolely nohy, protože si ještě nezvykl, někomu se nechtělo ze spacáku, ale i tak nás Kejmy donutil vstát. Všichni jsme se pořádně protáhli při ranní rozcvičce. Pubertos připravila snídani, zbývalo si jen sbalit stany, batohy a mohlo se pokračovat v putování. Před námi byla cesta do Humpolce na faru, kde nás očekával místní farář. Cesta vedla přes pole, louky, lesy, potoky. Prošli jsme Větrným Jeníkovým, kde byla opět zastávka na nanuka a na svačinu, dále do Mikulášova, kde jsme nabrali vodu z „čůrku“. Pak následovala trocha toho kufrování, kdy nám to chtěl Kejmy trochu zpestřit. Potkali jsme dokonce jiné putovníky, kteří s námi došli do Humpolce Plačkova, kde se odpojili a my pokračovali dál bez nich. Konečně už byl vidět Humpolec, cesta k faře vedla přes náměstí, takže jsem si prohlédli skoro celé město. Na faře už čekal velice milý a sympatický farář, který nás provedl po faře. Hned jsme si postavili stany na dvoře a Domčova družinka nám uvařila výborné špagety. Kolem osmé hodiny večerní přišel pan farář a dovedl nás do kostela, kde nám o něm vyprávěl. Druhý den byl o moc náročnější než první, ušli jsem zhruba 18km, takže jsme zalezli do stanů hned po prohlídce. K usínání nám pomohl déšť, který se spustil hned jak jsme se zavrtali do spacáků a přemýšleli kam asi půjdeme další den...

3. den

Další den nás čekala cesta na hrad Orlík, který je vzdálený od Humpolce asi 4km. Ještě předtím jsem se ale prošli po Humpolci. V informační centru jsme nakoupili pohledy. Podívali jsme se na Hliníkovu památnou desku a navštívili místní muzeum, kde připravili indiánskou expozici pana antropologa Hrdličky. Na faru jsem se vrátili na oběd. Následoval dlouhý polední klid, proložený posilováním pod velením Kejmyho. Zbývalo jen sbalit stany a dát se zas na cestu. Naše kroky směřovala stále nahoru do kopce, na hrad Orlík. Tam nás čekaly dvě noci. Hrad byl napolo zřícenina, ale i tak byl krásný a hlavně tajemně kouzelný. Každému z nás se zatajil dech při vstupu do sklepení nebo při vyhlídce na celý Humpolec a široké okolí. Celý hrad je obklopený lesem, takže přes den ideální místo na dobrodružství, ale v noci... Po večeri, kterou ukuchtili Klackos nám Kejmy zahrál pár písní na kytaru a přečetl pověsti, které se stahují k hradu Orlík. Na hradě údajně straší drápatá baba, černá ruka s lucernou a mnoho dalších. Atmosféra byla jako dělaná na bobříka. Někteří jedinci to

Cestou necestou

27.7. – 3.8. 2007

zkoušeli na vedoucí se slížkami, ale to bylo marné. Do temného sklepa se v noci podívali všichni. Po nočním dobrodružství se každému chtělo spát, takže...takže do hajan:o)

4. den

Čtvrtý den nás žádná štreka nečekala, stany tedy zůstali stát na svém místě. Snídaní nám připravila parta Toma a Jerryho a hned po ní jsem se šli projít po stezce Otokara Březiny, která skrývala spoustu zajímavých věcí, například starou, 19m hlubokou studnu, pozůstatky z těžby zlata, staré hluboké štůly a tak dál. Na procházce nám pěkně vyhládlo, takže každý uvítal výborný guláš, který pro nás ukuchtila Lenka, která zůstala na hradě, sřežila naše zavazadla a odháněla turisty, kteří se za každou cenu chtěli dostat na hrad, přestože bylo zavřeno. Po obědě byl polední klid, ale každý ho trávil jinak, někdo hrál plácanou, ale říkal tomu volejbal, někdo se cpal sušenkami, někdo si šel schrupnout, prostě těžkej zevl. Po odpočinku každý posbíral prázdnou láhev, kýbl, hrnec a vydali jsem se do vsi, s krásným názvem Rozkoš, pro vodu. Zastavili jsme se ale na místním hřišti, a tam se utkaly družinky ve fotbale a ve vybice. Celý den se chvíli mračilo, pak zase vysvitlo sluníčko, ale při cestě z hřiště nás chytl pěkný slejvák. Každý se chtěl co nejdříve usušit, takže jsme se tísnil u ohýnku, který hořel v peci, která byla součástí tzv. černé kuchyně. Na večeři bylo rizoto, které všem zaplnilo břucha až až. Potom Kejmy opět střihl nějaký ty pecky na kytárku, jak říká Paťa a všem bylo fajn. Do pelíšku odcházeli každý jak se mu chtělo, ale všichni se těšili na další den putování. V plánu byl totiž další hrad, a to hrad v Lipnici nad Sázavou...

5. den

Putování od hradu ke hradu bylo před námi, když nás Kejmy vzbudil. Docela rychle jsem se sbalili, nasnídali a vydali se na další cestu k hradu v Lipnici n. Sázavou. Cesta vedla celou dobu lesem, takže každému rychle utíkala. Občas zastávka na pití, na svačinu nebo na přoblečení, protože bylo celkem chladno. Počasí bylo jako dělané na putování. Ani vedro, ani zima, tak akorát. Do Lipnice nad Sázavou jsme dorazili kolem čtvrté hodiny odpolední, takže na hradě se potulovalo ještě spousta turistů. Malý rozchod na náměstí každý využil po svém, ale většinou se všichni potkali v krámku se smíšeným zbožím a ven vycházeli s brambůrkami, nanukama, bonbónama, limčama atd. Na hradě jsem si potom dali menší svačinku a pak nás už milá paní průvodkyně vzala na prohlídku hradu. Hrad je ohromný, má spoustu sklepů, bývalých spížíren, hodovních síní, vyhlídkovou věž, hlubokou studnu, prostě všechno co má správný hrad mít. V šest hodin se hrad uzavřel a zůstali jsme tam jen my. Kuchyňská se pustila do večeře, zbytek se šel ubytovat do hradu, do velkého sálu. Ještě před večeří odvedl Kejmy děti na hřiště, kde hráli spoustu her. Hygiena musí být, takže každý se šel postupně umýt a pak hurá na večeři. Když se setmělo, vydali jsme se na místní hřbitov, kde leží známý spisovatel Jaroslav Hašek. Zapálili jsme mu svíčku a vydali se zpět na hrad. Když už byli všichni hluboko ve spacáku, Kejmy vzal kytaru a zahrál pár krásných písní, které ve velkém sále zněly nádherně. I když jsme v nohách měli „jen“ 10km, každému se usínalo krásně...

6. den

Předchozí den nám na prohlídku města Lipnice nevyšel čas. Dohnali jsme to tedy šestý putovní den. Po odchodu z hradu jsme zašli opět na hřiště, protože nám zbýval čas před otevřením muzea Jaroslava Haška, kam jsme plánovali jít. Po prohlídce muzea se zašlo ještě nakoupit zásoby sušenek a dál jsme se vydali na cestu po Lipnických lomech. Je jich sedm, ale my zhlédli jen šest z nich, první byl lom, který měl na skále vytesané ucho, další lom měl vytesaný nos a ústa, podívali jsme se i na další lomy a posledního šestého jsem se i ubytovali. Pár odvážlivců se šlo dokonce i vykoupat, voda byla ale tak studená, že tam dlouho nevydrželi. Když se postavili stany, každý měl své volno, někdo jen ležel a vnímal nádhernou přírodu kolem sebe, někdo hrál karty, někdo spal, prostě pohoda. Jen kuchyňská se musela postarat o večeři, která byla tentokrát obzvláště vypečená. Výborné nakládané masíčko nám na roštu připravila družinka Lenky. Po mňamce opět zavládla pohoda. Šlo se spát docela

Cestou necestou

27.7. – 3.8. 2007

pozdě, jak kdo chtěl. Někdo dokonce spal pod širákem, protože byla krásná noc plná hvězd. Jiní zvolili pohodlí ve stanu, každopádně každý se těšil do hajan...

7. den

Do předposlední dne nás probudil zpěv ptáku, Kejmyho, Elišky a Julinky. Ráno proběhlo stejně jako ty předchozí, až na výjimku. Navštívil nás nezvaný host a to pan lesník. Řekl nám, ať se rychle spakujem, že tu nesníme stanovat. Tak jsme se spakovali. Naše kroky tentokrát směřovali směrem k vrchu Melechov, na ten jsem se ale nedostali, místo toho jsme zamířili na tábořiště u Stvořidel. Cestu nám zpříjemňovalo sluníčko a krásná příroda. Narazili jsme na řeku Sázavu, která nás dovedla až k cíli. Když jsme dorazili do tábora, jeho osazenstvo bylo zrovna na výletě v Jihlavě. Půjčili jsme si tedy od slečny Kalamity pádla, vesty, loďky a vyrazili na vodu. Někdo pádloval poprvé takže byla velká sranda se na nás dívat. Každý si vyzkoušel pozici zadáka i háčka. Nakonec si každý zkusil objet slalom na čas. Na vodě každému vyhládlo, takže jsme namazali pořádné chleby s lunchmeatem. Krásné počasí se muselo využít, proto Kejmy zavelel, že se půjde opět na loď. Ve vodě se strhla velká pirátská bitva a jen málo kdo vylezl z vody suchý. Málem nepřežil ani mobil, na který HV zapomněl, zrovna, když se pokoušel potopit jednu z lodí. Po vodní válce se všichni převlékli do našich putovních triček a vyrazili jsem na Stvořidla. Tam si každý dal limču, nanuka a kluci se dokonce utkali ve fotbale s klukama z kempu. Patricie opět zabodoval a holky na něj byli hrdé. Po rychlém přesunu ze Stvořidel zpět na tábor jsme se vrhli na výborné špagety, které nám ukuchtili kuchařky z tábora. Nemohli jsme je vynachválit. Mezitím se vrátili táborníci z Jihlavy. Pomalu se stmívalo a krásný slunečný den se pokazil dlouhým prudkým deštěm, který nám zhatil plány. V plánu byl totiž velký závěrečný oheň. Nakonec se ale každý šel jen vysprchovat a pak šel do svého spacáku a myslel na to, že to je poslední noc našeho putovního tábora...

8. den

Asi v sedm hodin nás Kejmy vzbudil do poslední dne, kdy nás čekala ještě pokladovka. Ještě předtím proběhla hygiena, snídaně, jako vždycky. Pak už se družinky vydali na mini pokladovku. Zprávy byly ukryté jen na místech, kde byly dobře vidět, proto to dětem dlouho netrvalo a už nesli poklad. Když už vstaly i děti z tábora, mohli se konečně utkat kluci ve fotbale a holky ve vybice. Fotbal vyhráli naši kluci a vybiku vyhráli naše holky, takže máme samé šikuly. Zbývalo už jen nandat batoh na záda a vydat se na cestu na vlak. Sluníčko nám svítilo na cestu, když už se náš vlak blížil k Jihlavě, kde už netrpělivě čekali rodiče. Na nádraží jsme si ještě vyhlásili bodování jednotlivců, každý dostal dárky na památku a náš putovní tábor byl definitivně u konce...Ahoooj...

Zapsala: Eda :o)

Omlouvám se, pokud jsem někomu způsobila nějakou újmu a omlouvám se za chyby v textu. Pokud se to někomu nelíbí, ať mi políbí :o)